

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4227/2023
28.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Золтан Ђалаи, адвокат из ..., против туженог „ГЕА турс“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1920/23 од 18.05.2023. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1920/23 од 18.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7080/21 од 01.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. .. од 09.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове од 157.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1920/23 од 18.05.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и усвојен тужбени захтев па је поништено решење о отказу уговора о раду бр. .. од 09.10.2018. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка од 157.500,00 динара и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 216.750,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка по

жалби од 33.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба ЗПП, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ... на основу закљученог Уговора о раду бр. .. од 23.08.2010. године. Тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 28.09.2018. године, у којем је навео да су наступили разлози за отказ уговора о раду због штете настале услед лошег рада сходно члану 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, те којим се тужилац опомиње да због непримереног понашања и одбијања да плати део казне (1/3 због неконтролисања вињете за аутопут у Мађарској), као и других непријатности претњи и уцена којим излаже све запослене на референтским местима код туженог и директора и власника туженог. Тужилац се на наведено упозорење писмено изјаснио 08.10.2018. године и навео да докази нису образложени, да није могао да изврши увид у документе из којих се могло видети да је он управљао наведеним возилом 04.08.2018. године, да је вињета истекла 30.07.2018. године а возило употребљавано, да није одбио да плати део казне од укупне вредности од 1/3 и да не жели да плати целу трећину казне с обзиром да је штету проузроковало више запослених. Оспореним решењем о отказу Уговора о раду од 09.10.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду бр. ... од 31.01.2014. године због учињених повреда радне обавезе кривицом запосленог из члана 179. став 2. тачка 1. и 3. Закона о раду и повреде радне дужности из члана 91. тачка 1., 4. и 6. Правилника о раду, те је одређено да радни однос тужиоцу престаје даном доношења решења. Према образложењу оспореног решења тужилац 04.08.2018. године није извршио контролу и проверу вињете и није утврдио да ли је иста важећа пре поласка на возњу у Мађарску, те оваквим несавесним и немарним односом према раду и неодговорним коришћењем средстава нанео штету послодавцу који је због истекле вињете на возилу којим је предметног дана управљао тужилац платио казну од 224 евра. Тужилац је усмено опоменут од стране директора и позван да заједно са другим возачем и послодавцем

подели трошкове новчане казне на три дела, али је тужилац на дрзак, груб и претећи начин усмено одговорио директору и одбио да послодавцу надокнади штету коју је проузроковао својом кривицом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је позивом на члан 15, 179. став 2. и 3, 180. и 185. Закона о раду одбио захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу, уз закључак да је тужилац учинио повреду радних обавеза и испољио непоштовање радне дисциплине које му је стављено на терет оспореним решењем о отказу уговора о раду и да је тужени пре доношења оспореног решења о отказу уговора о раду тужиоцу уручио упозорење о постојању разлога за отказ у ком је образложио коју повреду радне обавезе је тужилац учинио, те да не постоји противречност између навода у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду и оспореног решења о отказу уговора о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и поништио оспорено решење отказа уговора о раду, уз закључак да тужиоцу није омогућено право на одбрану у смислу члана 180. Закона о раду. Према становишту другостепеног суда, ово с тога јер тужилац упозорењем није био упознат са конкретним радњама повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине које су биле разлог за доношење оспореног решења, с обзиром да се из садржине упозорења не могу несумњиво идентификовати начин, место и време извршења повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине које се тужиоцу ставља на терет.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и поништио као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду.

Чланом 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 2) и нецелисходно и неодговорно користи средства рада (тачка 3).

Према члану 180. став 1. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана прописано је да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

У конкретном случају тужиоцу је отказан уговор о раду из разлога прописаних чланом 179. став 2. тачка 1. и 3. Закона о раду, због повреде радних дужности из члана 91. тачка 1, 4. и 6. Правилника о раду са разлога што је несавесно, немарно извршавао радне дужности и обавезе, недолично понашао, да је нецелисходно и неодговорно користио средства рада, да 04.08.2018. године није извршио контролу и проверу вињете, па иста

није важећа пре поласка на вожњу у Мађарску, што је обавеза возача као и да је на дрзак, груб и претећи начин усмено одговорио директору и одбио да надокнади штету послодавцу коју је проузроковао својом кривицом. У упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду од 28.09.2018. године само су паушално наведени разлози за отказ уговора о раду без конкретног идентификовања повреде радне дужности у смислу времена и начина на који је извршена и доказа којима су те повреде утврђене.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, упозорење које је достављено тужиоцу не садржи елементе прописане чланом 180. Закона о раду, јер се из садржине упозорења не могу несумњиво идентификовати начин, место и време извршења повреде радних обавеза и непоштовање радне дисциплине које се тужиоцу ставља на терет.

Како је наведеним поступањем туженог, тужиоцу ускраћено гарантовано право на одбрану из члана 180. Закона о раду, решење о отказу уговора о раду правилно је поништено као незаконито, а тужени правилно обавезан да тужиоца врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду, супротно наводи ма ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**